

איכתביס לציפי

מיכתב פרס מישהו

שיוציא לה את הלימודים מהראש

היכרות על עיוור

(1/42) מסרב בכל תוקף מסור פרטים על עצמו, כאילו זה באמת מסקרן. מוכן לגלות רק שהוא מתקרב לגיל 30, ורוצה להכיר בחורה ב"ירה עיוורת כזאת. לא איכפת לי מי תהיה הבחורה ש"כפיר, לא חשוב מתי שאכיר אותה ולא חשוב גם איפה. אני לא יודע אם תהיה מ"י וחי שמוכנה להסתכן בצורה הזאת של היכרות, אבל בכל זאת, אם תמצאה אחת כזאת — אשמח". מה שאני עוד כולה לגלות, זה שהוא מ"י ורושלים. אולי זה מסביר ה"ל.

המשימה שהטילה על עצמה (2/42) היא להוריד את ממוצע הגילאים הכותבים אל המדור הזה. תבורך מנשים. "נמאס לי לקרוא על כל הגדולים" האלה, ואני חושבת שבכך אני לא יחידה". אז קדימה. השילטון לנוער.

"אני כמעט בת 16, תיכוניסטית מרמת-אביב, שאוהבת לבלות (הרבה ויפה). הגובה — 167 ס"מ, עיניים ירוקות-כחולות. הגוף — בסדר. אויש! אני מרגישה כמו כרוז במכירה פומבית. הסיבה שבעצם כתבתי, היא שאני מעוניינת להכיר בחור רים המודים-באמת. לפרט דרישות קצת קשה. משום שלכל אחת יש הנסיך הקסום שלה. שעליו היא חולמת. אם אתחיל לפרט את החלום שלי, אני לא מאמינה שאקבל איפעם מיכתב. משום

איך אומרים אבטיח בווול?

הוא בן 26, סטודנט לאנתרופולוגיה, המתעניין במוסיקה, תילבושות, תרבות, דת, שפות, ריקודים והחיים בכלל. ואם זה לא מספיק לך, אז יש לו גם תחביבים, כמו: צילום ושידור. הוא מדבר וכותב ב"אנגלית, אפריקנית, זולו, צרפתית, איטלקית, יוונית, הודית,

S. O. S.

זוכרים את השיר על אוה, אוה, אוה / החובש פצוע...? זהו (9/42), הכותב:

"בן 25. הייתי בצבא בחובש קרבי. אפילו נפצעתי. אחרי המלחמה רציתי לכתוב ספרים. להיות סופר, אולי מטיף. להורות דרך. כתבתי שמונה ספרים. שישה מהם לעצמי, לקופסת הקרטון-הביגוד-נית-שבארון-העליון. שני ספרים כתבתי למען.

"אין לי אהבה. ייתכן שיבוא ההרס. אולי העצמי. מישהי מוכרחה להוציא ממני קצת צוף. פן ימלא הכאב הענוג את כל יישותי ואשקע בתוך עצמי. ללא מוצא. ללא עזרה."

לי נדמה שהעזרה-הראשונה שהוא זקוק לה, זה באיך ו"איפה לשים את הנקודות.

הבעייה: להיות יפה

ל- (10/42) יש בעייה. עלי-אמת. "אני בחורה יפה. אפילו יפה מאד. זה לא עניין של הרגשה. פשוט אני יודעת, כמו כל אלה הטובים אותי, שאני בחורה מושכת מבחינה חיצונית. הלואי עלי בעייה כזאת. לה זה נשבר מפני ש,אני מגלה לפעמים שבעצם שמה שמעריצים בי זה את החיצונית גינות שלי. אני קוראת הרבה ספרים, רוקדת ג'ז, עוסקת ב"מלאכותי" (לקישוט החדר הי משגע שלי), ולפעמים מדגמנת. אבל את זה שיהיה לא רק ידיד אלא גם חבר, שלא יחפש בי רק יופי חיצוני ושלא ינסה להכניס אותי מייד למיטה — אותו עדיין לא מצאתי. אולי בעזרתך אמצא." מהמיכתב שלך — לאוון של אלוהים.

עקרב לחורף

הראו איך עובד, העניין הזה עם המזלות. (3/42) כבר ציינה שהיא במזל עקרב. אולי מפני שבפעם הראשונה, כאשר מיכתבה התפרסם במדור, היא שכחה לציין פרטים וקיבלה המון מיכתבים מ"לא מתאימים". אז תראו אם זה מתאים לכם עכשיו: "נשואה, אבל חיה בנפרד, ואפילו עם שני ילדים, מקווה לפגוש בחור מתאים המוכן להעלות את מצב-רוחי ועלודני בחורף ה"קרב ובא. בת קרוב ל-30, לידת מול עקרב."

לא יודעת אם זה יעזור לכן לקבל יותר מכתבים. אבל אח"כ שתקבלו, אולי זה יעזור לכן לתפוס חתינים. כך, לפחות, סבורים ספרי-הנשים. את אופ"נת התיירות החדשה הון הביאה ישר מפאריס מעצבת התיירות ל"זה בביוף, ש"חזרה מהשתלמות שם.

הברווזון המכוער

הבעייה של (11/42) היא בדיוק ההיפך מו של (10/42): "אני הברווזון המכוער של המיטפת. נא להכיר!"

"זהו סיפור שקצת קשה להאמין שהוא אמיתי. אבל הוא כותב זה סיפור על סינדרלה מכוערת בין שתי אחיות מקסימות ביופין. סינדרלה היושבת בבית, הבודדה הרואה איך החברים של אחיותיה הגדולות מביטים בשתי הנסיכות' בעיניים מעריצות ולוקחים אותן לבלות וליהנות. להן מגיע הכל — כי הן הטובות והיפות. או אני מכוערת. מה? יש? אין לי זכות להיות ככל האדם? אין לי זכות למעט אהבה, קצת יחס וקצת רגש אנושי?"

"בעולם שבו כולם סוגדים ליופי, אני לא מוצאת את עצמי. אני הולכת בו לאיבוד. אין לי הרבה מה להציע. הכל מסתכם במיטפת אחד: אל תסתכל בקנקו, אלא במה שיש בו. נדמה לי שהמיטפת הזה הומצא במיוחד בשבילי. אני בסך-הכל בת 17 וחצי. כל החיים עדיין לפני. אבל אני זקוקה לך כבר עכשיו. אפילו אם אתה מכוער וקשה לך למצוא אחת שתסכים עם כיעורך. העיקר שתהיה שתהיה טוב ויפה בפנימיותך, ושתהיה לך האומץ להודות שאתה מכוער ולא להתבייש בזה."

מסייפא לספרא בקו נטוי

עוד אחד שלא יודע בדיוק מה הוא רוצה, הוא (8/42). "בכוונתי להגיע לנערה / בחורה כלשהי למטרת ידידות / חברות / נישואין, או למ"צוא סתם בתזוג — גם לי זה עדיין לא ברור. אין לי כל דרישה המתייחסת למידותיה / מעלותיה / חסרונותיה של אותה בחורה-ינערה. אני בן 24 המסיים ב"ימים אלה שש שנות שירות בצח"ל (בדרגת סרן), ועובר מסייפא לספרא — באוניברסיטה. את ריבוי הקווים ה"נטויים את יכולה לייחס רק לשיגרה הצבאית, או אם את עוסקת בפסיכולוגיה — ל"משהו נטוי אחר.

שתיים שאיבדו את הצפון

"כבר ראש-חשנה ואנחנו רוצות מאוד שהפרסמי את מכתב שלנו, מפני שהחורף בפתח ומתחיל להיות קריר ואנחנו שתיים לבד" כותבות לי במשותף (6/42 ו-7/42), שתיהן חיילות, אלא שכל אחת מהן משרתת במקום אחר. "אפילו כשאנחנו ניפגשות אנחנו שוב לבד. אם תכתבו לציפי תדעו היכן למ"צוא אותנו. פשוט: אחת (6/42) משרתת בצפון והשנייה (7/42) משרתת קרוב לצפון ודי קר בצפון... לבד... בררר..." ולי היה דווקא נדמה שחן איבדו את הצפון.

יופי של סתיו

לזה (5/42) אני קוראת "תענוג של מיכתב".

"סתיו. יש כבר חצבים ב"ירדן אל הים, וגם שלכת עדיין בה בירוק בהיר או צהוב. ב"קרוב יבוא הגשם. בינתיים — סתיו. אתמול הלמתי אותך: גם חולצה לבנה ארוכה-ארוכה כפתור אחד בלבד. לבשת יגס וסנדלים דקים-דקים. היו לך פני מלאך ועיניים רגישות ששרו לי שירים מקסימים. היו שם פרחים של דבש ואת קטפת י שניים אדומים ואמרת: איזה יופי של סתיו."

"רוצה שתכתבי לי. רוצה ל"הו"ן-המון. את יכולה לשלוח ש"שירים או ציורים עם יופי וזו כאב מתוק כזה. משהו כמו כ"י או אהבה. סתיו עכשיו. תני יוד בית. בלילה, כשאני נכין את השעורים, אני רוצה לקרוא אותך. החצבים פורצים לים לנב בדרך אל הים ותעלים תים לפני שהם נוגעים בארץ. לכת. יפה כלי-כך."

אף אחד לא מכיר את פניך כמוך
חוץ מאתנו - adas
תכשירי יופי לזוכים במדור